Лорън Уайзбъргър

Отмъщението носи Прада

дяволът се завръща

Lauren Weisberger
REVENGE WEARS PRADA
The Devil Returns

Simon & Schuster
Copyright © 2013 by Lauren Weisberger

All rights reserved.

Translation copyright 2013, by Locus Publishing Ltd.

Лорън Уайзбъргър
ОТМЪЩЕНИЕТО НОСИ ПРАДА
Дяволът се завръща

© Деница Райкова, превод, 2013
© Огнян Илиев, художествено оформление, 2013
© Локус Пъблишинг ЕООД, 2013
intense – част от Локус Пъблишинг ЕООД
ISBN 978-954-783-196-4

Лорън Уайзбъргър

Отмъщението носи Прада

дяволът се завръща

intense
София, 2013

На Р. и С.
с любов

1

Докато е жива

ДЪЖДЪТ СЕ ЛЕЕШЕ НА КÒСИ СТРУИ, студен и безмилостен, ветровете го разпръскваха във всички посоки, обезсмисляйки ролята на чадъри, дъждобрани и гумени ботуши. Не че Анди имаше някое от тези неща. Двестадоларовият ѝ чадър „Бърбъри“ отказа да се отвори, а накрая се прекърши, когато се опита да го разтвори със сила; късото яке от заешка кожа с огромна яка и без качулка прилепваше фантастично около талията ѝ, но по никакъв начин не възпираше проникващия чак до костите мразовит студ; а чисто новите велурени обувки „Прада“ с високи токчета повдигаха настроението ѝ с аления си цвят, но оставяха по-голямата част от ходилата ѝ незащитена. Дори впитият ѝ клин оставяше чувството, че краката ѝ са голи. Струваше ѝ се, че кожената материя може да я защити точно толкова от вятъра, колкото и чифт копринени чорапи. Двайсетте сантиметра сняг, които покриваха Ню Йорк, вече започваха да се топят, превръщайки се в кишава сива мръсотия и на Анди за хиляден път ѝ се прииска да живее където и да било, но не и тук.

Сякаш за да потвърди мисълта ѝ, едно такси профуча на жълто и наду клаксона си към Анди, която беше извършила ужасното престъпление да се опита да пресече улицата. Въздържа се да му покаже среден пръст – напоследък всички бяха въоръжени – и вместо това стисна зъби и мислено няколко пъти го наруга. Продължи с прилична бързина, предвид височината на токчетата ѝ, в разстояние на още две-три пресечки. Петдесет и втора, Петдесет и трета, Петдесет и четвърта... вече не беше твърде далеч и поне щеше да разполага с миг-два да се стопли, преди да хукне обратно към офиса. Утешаваше се с мисълта за едно горещо кафе и може би, само може би, една бисквита с шоколадови парченца, когато внезапно, отнякъде, чу *онзи* звън.

Откъде ли идваше? Огледа се наоколо, но останалите пешеходци, изглежда, не чуваха звука, който се усилваше с всяка секунда. *Зззррр! Зззррр!* Онзи телефонен звън. Анди би го познала навсякъде, докато е жива, макар да беше изненадана, че все още съществуваха телефони с този тон на звънене. Просто не го беше чувала толкова отдавна и все пак... всички спомени нахлуха обратно в ума ѝ. Още преди да измъкне телефона от чантата си, знаеше какво ще види, но все пак, когато на екрана се изписа името на обаждащия се, бе шокирана от онези две думи: *миранда пристли*.

Нямаше да отговори. Не можеше. Анди си пое дълбоко въздух, натисна бутона за отхвърляне на разговора и метна телефона обратно в чантата си. Той зазвъня отново почти веднага. Тя почувства как сърцето ѝ започва да бие по-бързо и да ѝ става все по-трудно и по-трудно да напълни дробовете си с въздух. *Вдишай, издишай*, нареди си, притискайки брадичка към гърдите си, за да предпази лицето си от това, което сега се бе превърнало в силна суграшица, *и просто продължавай да вървиш.* Намираше се на по-малко от две пресечки от ресторанта – виждаше го как проблясва като топло, блещукащо обещание, – когато един як порив на вятъра я блъсна напред, при което Анди изгуби равновесие и стъпи право в едно от най-противните неща на манхатънската зима: черната, кишава локва от мръсотия и вода, сол и сгур, и бог знае още какво друго, толкова мръсна и мразовита и

стряскащо дълбока, че човек не можеше да направи нищо, освен да ѝ се предаде.

Което именно Анди направи, точно там насред онази локва от ада, разляла се между улицата и бордюра. Остана да стои там подобно на фламинго, крепяща се грациозно на единия си потопен в локвата крак, държейки другия твърде впечатляващо над мръсната вода в продължение на около трийсет-четирийсет секунди, като претегляше възможностите си за избор. Наоколо хората заобикаляха отдалече и нея, и кишавото езерце; единствено онези с гумени ботуши до коленете се осмеляваха да притичат право през средата. Никой обаче не ѝ предложи помощ и давайки си сметка, че локвата е твърде широка, за да я прескочи, тя се напрегна за още един студен шок и постави левия си крак до десния. Ледената вода обля краката ѝ и стигна долната част на прасеца, покривайки двете алени обувки и поне десет сантиметра от кожения клин, и Анди едва се удържа да не заплаче.

Обувките и клинът бяха съсипани. Усещаше ходилата си така, сякаш щяха да окапят от измръзване. Не ѝ оставаше друг вариант да се измъкне от тази каша, освен да продължи да шляпа из нея; а единственото, за което можеше да мисли, беше: *Така ти се пада, задето пренебрегваш обажданията на Миранда Пристли.*

Нямаше обаче време да се отдава на нещастието си, защото в мига, щом стигна до бордюра и спря, за да прецени пораженията, телефонът ѝ отново иззвъня. Беше истинска дързост – по дяволите, беше си откровено безразсъдно – да пренебрегне първото обаждане. Не можеше да го направи отново. Мокра, трепереща и на ръба на сълзите, Анди почука с пръст по екранчето и каза: „Ало“.

– Ан-дре-а? Ти ли си? Няма те от цяла вечност. Ще те попитам само веднъж. Къде. Ми. Е. Обядът? Просто няма да позволя да ме караш да чакам така.

Разбира се, че съм аз, помисли си Анди. *Набра номера ми. Кой друг би отговорил?*

– Толкова съжалявам, Миранда. Точно сега навън е наистина ужасно и полагам всички усилия да...

– Ще те очаквам обратно тук *веднага.* Това е всичко – и преди Анди да успее да каже и дума повече, връзката прекъсна.

Независимо че ледената вода, проникнала в обувките ѝ, жвакаше около пръстите на краката ѝ по най-отвратителния начин, който човек можеше да си представи, или че беше достатъчно трудно да ходи на тези токчета, дори когато бяха сухи, или че тротоарите ставаха по-хлъзгави с всяка секунда, докато дъждът започваше да замръзва, Анди затича. Възможно най-бързо изтича със спринт надолу по една пресечка и ѝ оставаше да измине само още една, когато чу някой да я вика по име.

– Анди! Анди, спри! Аз съм! Спри да тичаш!

Би познала този глас навсякъде. Но какво правеше Макс там? Този уикенд той беше заминал някъде в северната част на щата по причина, която тя не можеше да си спомни. Нали? Тя спря и се обърна, търсейки го с поглед.

– Насам, Анди!

И тогава го забеляза. Нейният годеник, с гъстата тъмна коса, пронизващи зелени очи и небрежно привлекателна външност, възседнал огромен бял кон. Анди не си падаше особено по конете, откакто във втори клас беше паднала от един и си беше счупила дясната китка, но този кон изглеждаше достатъчно дружелюбен. Нямаше значение, че Макс яздеше бял кон в центъра на Манхатън насред снежна виелица – тя беше толкова възторжена, задето го вижда, че не си и помисли да го прави на въпрос.

Той слезе от коня с лекотата на опитен ездач и Анди се опита да си спомни дали някога бе споменавал, че играе поло. С три дълги крачки той се озова до нея, обгръщайки я в най-топлата, най-прекрасната прегръдка, която човек можеше да си представи, и тя почувства как цялото ѝ тяло се отпуска, рухвайки в обятията му.

– Бедното ми бебче – промърмори той, без да обръща и капка внимание нито на коня, нито на зяпащите пешеходци. – Сигурно замръзваш тук навън.

Звукът на телефон – онзи телефон – отекна между тях и Анди припряно посегна да отговори.

– Ан-дре-а! Не знам коя част от „незабавно“ не разбираш, но...

Цялото тяло на Анди се тресеше, докато острият пронизителен глас на Миранда се забиваше като свредел в ухото ѝ, но преди

да успее да помръдне дори едно мускулче, Макс изскубна телефона от връхчетата на пръстите ѝ и натисна „край“ и го метна със съвършена точност право в локвата, която преди това бе намокрила краката ѝ.

– Приключи с нея, Анди – той загърна раменете ѝ с голяма пухена завивка.

– О, божичко, Макс, как можа да направиш това? Толкова закъснях! Дори още не съм стигнала до ресторанта, а тя ще ме убие, ако не се върна там с обяда ѝ след...

– Шттт – той допря два пръста до устните ѝ. – Сега си в безопасност. С мен си.

– Но вече е един и десет и ако тя не...

Макс пъхна двете си ръце под мишниците на Анди и без усилие я вдигна във въздуха, преди внимателно да я сложи странично върху белия кон, който според Макс се казваше Бандит.

Тя седеше в шокирано мълчание, докато той събу двете ѝ подгизнали обувки и ги метна към бордюра. От голямата си торба с връзки – онази, която носеше навсякъде – Макс извади любимите ѝ обточени с пух, високи до глезените пантофи и ги нахлузи върху разранените ѝ, зачервени стъпала. Разстла пухената завивка на скута ѝ, върза собствения си кашмирен шал на главата и около врата ѝ и ѝ подаде термос с нещо, което обяви за специален тъмен горещ шоколад. Любимият ѝ. После с впечатляващо плавно движение се качи на коня и хвана поводите. Преди тя да успее да каже и дума повече, поеха в бърз тръс надолу по Седмо Авеню; полицейският ескорт пред тях разчистваше от пътя им уличния трафик и пешеходците.

Беше такова облекчение да ѝ е топло и да е обичана, но Анди не можеше да се отърве от паниката, която изпитваше, задето не е изпълнила възложена от Миранда задача. Щяха да я уволнят, това беше сигурно, но какво, ако станеше и по-лошо? Ами ако Миранда беше толкова бясна, че да използва безграничното си влияние, за да се погрижи Анди никога да не получи друга работа? Ами ако решеше да даде урок на асистентката си и да ѝ покаже точно какво се случва, когато някой просто зареже – не веднъж, а *два пъти* – Миранда Пристли?

– Трябва да се връщам! – изкрещя Анди във вятъра, когато от тръс преминаха в бяг. – Макс, обърни и ме върни обратно! Не мога...

– Анди! Чуваш ли ме, скъпа? Анди!

Очите ѝ се отвориха широко. Чувстваше единствено блъскането на сърцето си, докато то препускаше в гърдите ѝ.

– Добре си, миличка. Сега си в безопасност. Било е просто сън. И както изглежда, наистина ужасен сън – шепнеше нежно Макс, обгърнал лицето ѝ с хладната си длан.

Тя се надигна и видя ранната утринна светлина да струи от прозореца на стаята. Нямаше сняг, нито суграшица, нито кон. Краката ѝ бяха боси, но топли под меките като памук чаршафи и усещаше тялото на Макс, силно и сигурно, притиснато към нейното. Вдиша дълбоко и мирисът на Макс – на дъха му, на кожата му, на косата му – изпълни ноздрите ѝ.

Било е само сън.

Тя хвърли поглед из спалнята. Все още се чувстваше полузаспала, замаяна от това, че се е събудила в погрешното време. Къде бяха? Какво ставаше? Трябваше ѝ един бърз поглед към вратата, от която висеше току-що изгладена и абсолютно великолепна рокля на Моник Люлие, преди да си спомни, че непознатата стая всъщност е младоженски хотелски апартамент – *нейният* младоженски апартамент, – а тя е булката. Булка! Прилив на адреналин я накара да се изправи като свещ и да седне в леглото толкова бързо, че Макс възкликна изненадано.

– Какво сънува, скъпа? Надявам се, че не е имало нищо общо с днешния ден.

– Ни най-малко. Просто стари призраци – тя се наведе да го целуне, когато Стенли, тяхната малтийска болонка, се намести между тях. – Колко е часът? Я чакай – ти какво правиш тук?

Макс ѝ отправи онази дяволита усмивка, която тя обожаваше, и слезе от леглото. Както винаги, Анди не можа да се сдържи да се възхити на широките му рамене и стегнатия корем. Имаше тялото на двайсет и пет годишен младеж, само че по-хубаво – не прекалено твърдо и мускулесто, но съвършено стегнато и тренирано.

– Шест часът е. Пристигнах преди два часа – каза той, като нахлузваше фланелено долнище на пижама. – Стана ми самотно.

– Е, по-добре да се омиташ оттук, преди да те види някой. Майка ти изрично даде да се разбере, че не иска да се виждаме преди сватбата.

Макс измъкна Анди от леглото и обви ръце около нея.

– Тогава не ѝ казвай. Но нямаше да изкарам цял ден, без да те видя.

Анди се престори на раздразнена, но тайно се радваше, че той се беше промъкнал за едно гушкане набързо, особено предвид кошмара ѝ.

– Чудесно – въздъхна тя театрално. – Но гледай да се върнеш в стаята си, без да те видят! Ще изведа Стенли на разходка, преди да връхлетят тълпите.

Макс я побутна многозначително.

– Още е рано. Бас държа, че ако сме бързи, можем...

Анди се засмя.

– Тръгвай!

Той я целуна отново, този път нежно и се изниза от апартамента.

Тя взе Стенли на ръце, целуна го по мокрия нос и каза: „Това е то, Стен!“. Кученцето заджафка развълнувано и се опита да се измъкне и тя трябваше да го пусне, за да не изподере ръцете ѝ до кръв. За няколко прекрасни секунди успя да забрави съня, но той бързо се появи отново във всичките си реалистични подробности. Анди си пое дълбоко дъх и прагматичното ѝ мислене се задейства: предсватбена треска. Класически сън, породен от безпокойство. Нищо повече. Нищо по-малко.

Поръча си закуска от румсървиса, подаде на Стенли парченца препечен хляб и бъркани яйца, докато приемаше емоционални телефонни обаждания от майка си, сестра си, Лили и Емили – които до една нетърпеливо я подканваха да започва с приготовленията – и сложи каишката на Стенли за една бърза разходка в прохладния октомврийски въздух, преди денят да стане прекалено трескав и натоварен. Беше леко смущаващо да носи мъхестото спортно долнище с искрящо розов надпис *булка* отзад, което

беше получила като подарък на моминското си парти, но и тайно се гордееше. Напъха косата си под бейзболна шапка, завърза маратонките си, вдигна ципа на подплатения си с пух суичър и като по чудо успя да стигне навън до обширните предели на „Астор Кортс Естейт“, без да срещне друга жива душа. Стенли подскачаше толкова щастливо, колкото му позволяваха малките му крачета, теглейки я към дърветата в края на имота, където листата вече се бяха обагрили в огнените си есенни цветове. Вървяха почти трийсет минути, със сигурност достатъчно дълго, че всички да се зачудят къде се е дянала, и макар че въздухът беше свеж, а вълнистите поля на фермата бяха прекрасни и Анди чувстваше приятната възбуда на сватбения си ден, не можеше да избие от ума си образа на Миранда.

Нима призракът на тази жена все още я преследваше? Бяха минали близо *десет години*, откакто побягна от Париж и от опустошаващата душата ѝ, угнетяваща работа като асистентка на Миранда в *„Рънуей“*. Нима не беше израснала толкова много след онази ужасяваща година? Всичко се бе променило, и то към по-добро: ранните години работа на свободна практика след *„Рънуей“*, които гордо и дръзко бе заложила, прехвърляйки се на стабилна работа като редактор дописник, пишейки за един блог за сватби – *„И заживели щастливо“*. Няколко години и десетки хиляди думи... по-късно успя да основе свое собствено списание – *„Плъндж“*[1], красиво и изтънчено издание, което съществуваше вече от три години и въпреки всички предричания в противоположния смисъл, наистина носеше пари. *„Плъндж“* получаваше номинации за награди, а рекламодателите се надпреварваха за място на страниците му. А сега, в допълнение към целия си професионален успех, се омъжваше! За Макс Харисън, син на покойния Робърт Харисън и внук на легендарния Артър Харисън, основал „Харисън Пъблишинг Холдингс“ в годините точно след Голямата депресия и изградил „Харисън Медиа Холдингс“, една от най-престижните и доходоносни компании в Съединените щати. Макс Харисън, отдавна смятан за един от най-желаните ергени, мъж,

[1] „Плъндж“ (на англ. Plunge) – дълбоко потапяне, гмуркане. – Б. пр.

който бе излизал с всички жени от ранга на Тинсли Мортимър[1] и Аманда Хърст[2] в Ню Йорк сити, а вероятно и с доста от техните сестри, братовчедки и приятелки, бе неин годеник. Този следобед щяха да присъстват кметове и важни обществени фигури, които само чакаха да поздравят младия потомък и неговата младоженка. Но коя беше най-хубавата част от всичко? Тя обичаше Макс. Той беше най-добрият ѝ приятел. Обичаше я безумно и я разсмиваше, и ценеше работата ѝ. Нима не бе вярно, че мъжете в Ню Йорк са готови, докато... ами докато просто изведнъж не се окаже, че са? Макс беше започнал да говори за брак само месеци след запознанството им. Три години по-късно... ето че бяха тук, в сватбения им ден. Анди се упрекна, задето отново пилее време в съмнения заради подобен нелеп сън и поведе Стенли обратно към апартамента си, където се беше събрала малка армия от жени, обзети от паника, очевидно питащи се дали не е избягала от „местопрестъплението“. В мига щом влезе, се разнесе колективна въздишка на облекчение. Начаса Нина, сватбената ѝ агентка, започна да дава нареждания.

Следващите няколко часа минаха като в мъгла – душ, прическа със сешоар, горещи ролки, очна спирала, достатъчно количество коректор за лице, че да изглади тена дори на „нападнат“ от хормони тийнейджър. Някой се погрижи за пръстите на краката ѝ, докато друга жена ѝ донесе бельото, а трета обсъждаше какъв цвят да е червилото ѝ. Преди дори да успее да осъзнае какво става, сестра ѝ, Джил, вече държеше разтворена роклята ѝ в цвят на слонова кост, а секунда по-късно майка ѝ събираше краищата на фината тъкан отзад и закопчаваше Анди в нея. Бабата на Анди взе да цъка възхитено с език. Лили се разплака. Емили тайно се вмъкна с цигара в банята на младоженския апартамент, мислейки си, че никой няма да забележи. Анди се опитваше да попие всичко това в ума

[1] Тинсли Мортимър (р. 1976 г.) – американска телевизионна знаменитост и светска личност. Прочута е и с модната линия от облекла и дамски чанти, която създава за Саманта Таваса в Япония. – Б. пр.

[2] Аманда Хърст – правнучка на популярния медиен магнат от близкото минало Уилям Рандолф Хърст. Работи като модел и е рекламно лице на колекциите на дизайнерката Лили Пулицър. – Б. пр.

си. А после остана сама. Само за няколко минути преди мига, когато я очакваха във внушителната бална зала, всички я оставиха, за да се приготвят, и Анди седна, „кацнала“ неловко на украсен с пискюли старинен стол, като се опитваше да не измачка или повреди и милиметър от тоалета си. След по-малко от час щеше да е омъжена жена, обвързана до края на живота си с Макс и той – с нея. Беше прекалено хубаво, за да го проумее.

Телефонът в апартамента иззвъня. Майката на Макс.

– Добро утро, Барбара – каза Анди възможно най-топло. Барбара Ан Уилямс Харисън, Дъщеря на американската Революция[1], потомка не на един, а на двама от мъжете, подписали Конституцията, несменяем член на борда на всички наистина значими благотворителни организации в Манхатън. От фризираната си от Оскар Бланди коса до балетните си пантофки „Шанел“ – Барбара беше винаги безупречно вежлива с Анди. Безупречно вежлива с *всички.* Но определено не беше по излиянията. Анди се опитваше да не го приема лично, а Макс я уверяваше, че само си въобразява. Може би в началото Барбара бе смятала, че Анди е поредното мимолетно увлечение на сина ѝ? После Анди убеди себе си, че познанството на Барбара с Миранда беше отровило всяка надежда да се сближи със свекърва си. В крайна сметка осъзна, че Барбара просто си е такава – хладно вежлива към всички, дори към собствената си дъщеря. Анди не можеше да си представи някога да нарече тази жена мамо. Не че бе насърчена да го направи...

– Здравей, Андреа. Току-що осъзнах, че всъщност така и не ти дадох огърлицата. Така бясно препусках тази сутрин, опитвайки се да организирам всичко, че накрая закъснях за прическа и грим! Обаждам се да ти кажа, че огърлицата е в една кадифена кутийка в стаята на Макс, пъхната в страничния джоб на онази противна негова торба. Не исках да я виждат да се търкаля наоколо. Може би ти по-успешно ще го убедиш да носи някаква по-представителна чанта? Бог знае, че съм се опитвала хиляда пъти, но той просто

[1] „Дъщери на американската революция“ – крайно патриотично женско обединение, което подобно на Американския легион бди над морала и благоприличието и участва в благотворителни прояви.

отказва да...

– Благодаря, Барбара. Ще отида да я взема веднага.

– Нищо такова няма да направиш! – остро повиши глас жената. – Не може да се виждате преди церемонията. Прати майка си или Нина. Някой друг. Ясно?

– Разбира се – съгласи се Анди. Затвори телефона и излезе в коридора. Отрано беше научила, че е по-лесно да се съгласява с Барбара, а после да прави каквото си е наумила: споровете не водеха доникъде. Което именно беше причината да носи фамилна реликва на семейство Харисън като своето „нещо старо“[1] вместо нещо от собствените си роднини – Барбара беше настояла. Шест поколения Харисън бяха включвали тази огърлица в сватбите си и Анди и Макс също щяха да го направят.

Вратата на апартамента на Макс беше леко открехната и когато влезе вътре, тя чу душът в банята. *Истинска класика,* помисли си. *Аз се приготвям през последните пет часа, а той едва сега тепърва влиза под душа.*

– Макс? Аз съм. Не излизай!

– Анди? Какво правиш тук? – провикна се той през вратата на банята.

– Само ще взема огърлицата на майка ти. Не излизай, ясно? Не искам да ме виждаш в роклята.

Тя затършува из предния джоб на торбата. Не напипа кадифена кутия, но пръстите ѝ се сключиха около сгънат лист.

Беше лист кремава хартия за писма, тежка и щампована с инициалите на Барбара, БХУ, в тъмносин ръкописен монограм. Анди знаеше, че Барбара крепи бизнеса на „Демпси & Карол“ с количеството хартия и пликове за писма, които купува от тях. Използваше един и същ дизайн за поздравления по случай рождени дни, благодарствени бележки, покани за вечеря и съболезнования от четири десетилетия. Беше старомодна и официална, и по-скоро би предпочела да умре, отколкото да изпрати на някого нещо „долнопробно“ от рода на имейл или – о, ужас! – есемес. Напълно логич-

[1] Препратка към „поверието“, че на сватбата си булката трябва да носи „нещо ново, нещо старо, нещо синьо и нещо назаем“. – Б. пр.

но беше да изпрати на сина си традиционно написано на ръка писмо на сватбения му ден. Анди точно се канеше да го сгъне отново и да го върне на мястото му, когато собственото ѝ име привлече погледа ѝ.

Скъпи Максуел,

Макар да знаеш, че полагам всички усилия да зачитам личния ти живот и пространство, не мога повече да мълча по въпроси от такава важност. Споменавала съм ти притесненията си преди и ти винаги си обещавал да ги вземеш под внимание. Сега обаче поради наближаването на предстоящата ти сватба чувствам, че не мога да чакам повече, за да изразя мнението си ясно и прямо:

Умолявам те, Максуел. Моля те, не се жени за Андреа.

Не ме разбирай погрешно. Андреа е приятно момиче и един ден от нея несъмнено ще излезе приемлива съпруга за някого. Но ти, скъпи мой, заслужаваш много повече! Ти трябва да бъдеш с момиче от подходящото семейство, не от разбито семейство, в което тя е познала единствено сърдечна болка и развод. Момиче, което разбира нашите традиции, нашия начин на живот. Момиче, което ще помогне за продължаването на името Харисън в следващото поколение. Най-важното – партньорка, която иска да постави теб и децата ти пред собствените си егоистични кариеристки стремежи. Трябва да помислиш внимателно за това: дали искаш съпругата ти да редактира текстове и да пътува по работа, или желаеш жена, която поставя на първо място другите и прегръща филантропичните интереси на рода Харисън? Нима не желаеш партньорка, която е по-загрижена да подкрепи семейството ти, отколкото да осъществява собствените си амбиции?

Казах ти, че според мен неочакваната ти среща с Катрин в Бермуда е знак. О, колко възхитен звучеше, че си я видял отново! Моля те, не подценявай тези чувства. Още

нищо не е решено – не е твърде късно. Ясно е, че винаги си обожавал Катрин, а е дори още по-ясно, че от нея би станала прекрасна партньорка в живота ти.

Винаги ме правиш толкова горда и знам, че баща ти гледа към нас от небето и те насърчава да постъпиш правилно.

С цялата ми любов,
Майка ти

Чу как водата спира и стресната, изпусна бележката на пода. Когато припряно посегна да я вдигне, забеляза, че ръцете ѝ треперят.

– Анди? Още ли си тук? – обади се той иззад вратата.

– Да, аз... чакай, тъкмо си тръгвам – успя да каже тя.

– Намери ли я?

Тя се поколеба, несигурна в правилния отговор. Струваше ѝ се, че целият кислород е изтеглен от стаята.

– Да.

Последва още шумолене, а после кранът потече и пак спря.

– Отиде ли си вече? Трябва да изляза и да се облека.

Моля те, не се жени за Андреа. Кръвта блъскаше в ушите на Анди. *О, колко възхитен звучеше, че си я видял отново!* Да влети в банята ли трябваше, или да излезе тичешком през вратата? Следващия път, когато го видеше, щяха да си разменят пръстени пред триста души, включително майка му.

Някой почука на входната врата на апартамента, преди да я отвори.

– Анди? Какво правиш тук? – попита Нина, сватбената ѝ агентка. – За бога, ще съсипеш тази рокля! И мисля, че се разбрахте да не се виждате преди церемонията. Ако случаят не е такъв, защо да не направим снимките предварително? – Постоянното ѝ, ожесточено бъбрене подлудяваше Анди. – Макс, остани в банята! Булката ти стои тук като кошута, заслепена от фаровете на кола. Чакай, задръж само за секунда! – Тя притича, докато Анди едновременно се опитваше да се изправи и да оправи роклята си, и протегна ръка.

– Готово – каза тя, като издърпа Анди на крака и приглади с

длан прилепналата по тялото ѝ и разширяваща се в трапец рокля.

– Сега ела с мен. Без повече щури изпълнения в стил „булката беглец“, чуваш ли? Какво е това? – Тя дръпна бележката от потната длан на Анди и я вдигна високо.

Анди чуваше блъскането на сърцето в гърдите си. За кратко се зачуди дали не получава инфаркт. Отвори уста да каже нещо, но вместо това я връхлетя вълна от гадене.

– О, мисля, че ще...

Сякаш по магия или може би просто поради многогодишна практика Нина поднесе едно кошче за боклук точно навреме и го тикна така силно в лицето на Анди, че тя почувства обточения с найлон ръб да се притиска в меката долна част на брадичката ѝ.

– Хайде, хайде, спокойно – рече Нина носово и въпреки това гласът ѝ прозвуча странно успокояващо. – Не си ми първата нервна булка и няма да си ми последната. Нека просто да благодарим на щастливите си звезди, че не се оплеска. – Тя попи устата ѝ с една от тениските на Макс и неговият мирис, опияняваща смесица от сапун и шампоан с див босилек, който той използваше – ухание, което тя обожаваше – ѝ предизвика нов позив за повръщане.

На вратата се почука отново. Влязоха прочутият фотограф Сен Жермен и красивата му млада асистентка.

– Трябва да заснемем приготовленията на Макс – обяви той с предвзет, но неопределен акцент. За щастие нито той, нито асистентката дори не погледнаха Анди.

– Какво става там? – обади се Макс, все още изолиран в банята.

– Макс, не мърдай оттам! – изкрещя Нина с глас, олицетворение на властността. Обърна се към Анди, която не беше сигурна, че може да извърви двестате стъпки обратно до младоженския апартамент: – Трябва да освежим кожата ти и... Боже, косата ти.

– Трябва ми огърлицата – прошепна Анди.

– Кое?

– Диамантената огърлица на Барбара. Чакай... – *мисли, мисли, мисли... Какво означаваше това? Как бе редно да постъпи?* Анди се застави да се върне при онази ужасна чанта, но за щастие Нина

пристъпи пред нея и дръпна торбата на леглото. Затършува бързо из съдържанието ѝ и измъкна черна кадифена кутийка с гравиран отстрани надпис *„Картие“*.

– Това ли търсиш? Хайде, да вървим.

Анди се остави да я издърпат в коридора. Нина инструктира фотографите да освободят Макс от банята и решително затвори вратата след тях.

Анди не можеше да повярва, че Барбара я мрази толкова много, че не иска синът ѝ да се жени за нея. И не само това, а и му беше избрала съпруга. Катрин – по-*подходяща*, по-малко *себична.* Онази, която, поне според Барбара, покриваше изискванията. Анди знаеше всичко за Катрин. Тя беше наследница на състоянието на Фон Херцог и доколкото Анди можеше да си спомни от ранните си изблици на неспирно ровене из „Гугъл“, беше някаква дребна австрийска принцеса, чиито родители я изпратили на пансион в елитното подготвително училище на Макс в Кънетикът. Катрин продължила с основен предмет европейска история в Амхърст, където била приета, след като дядо ѝ – австрийски благородник, подкрепял нацистите през Втората световна война – дарил достатъчно пари, за да нарекат една от сградите на общежитията в чест на покойната му съпруга. Макс твърдеше, че Катрин е твърде предвзета, твърде благовъзпитана и като цяло – изключително любезна. Твърдеше, че е досадна. Прекалено старомодна и стремяща се към външното благоприличие. Макс не можеше да обясни убедително защо бе излизал с прекъсвания с нея в продължение на пет години, но Анди винаги бе подозирала, че в историята има нещо повече. Явно не беше сгрешила.

Последния път, когато беше споменал Катрин, Макс планираше да ѝ се обади и да ѝ съобщи за годежа им. Няколко седмици по-късно пристигна красива купа от сечен кристал от „Бергдоф“ с бележка, която им пожелаваше цял живот щастие. Емили, която познаваше Катрин чрез съпруга си Майлс, се закле, че Анди няма никакъв повод за тревога, че Катрин е скучна и невротична и че макар да притежавала, по всеобщо мнение, „солидни балкони“, Анди я превъзхождала във всяко отношение. Оттогава Анди не се замисляше много за това. Всички имат минало. Тя да не би да се

гордееше с Крисчън Колинсуърт? Изпитваше ли необходимост да разкаже на Макс абсолютно всяка подробност за връзката си с Алекс? Разбира се, че не. Съвсем друга работа обаче беше да прочетеш писмо от бъдещата си свекърва, в дена на сватбата си, умоляваща годеника ти вместо това да се ожени за бившето си гадже. Бивше гадже, което очевидно е бил *възхитен* да види в Бермуда по време на ергенското си парти и което удобно беше забравил да спомене.

Анди потърка чело и се насили да помисли. Кога Барбара беше написала онази отровна бележка? Защо Макс я беше запазил? И какво означаваше това, че бе видял Катрин само преди някакви си шест седмици и не беше споменал и думичка за това на Анди, въпреки че ѝ разправи абсолютно всички подробности за игрите си на голф, вечерите със стекове и слънчевите бани с приятелите си? Трябваше да има обяснение, просто трябваше да има. Но какво?